

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Ι. Δεληκατερίνης

Η τρίχα

Κωμικός μονόλογος

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1897 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ. 12 (1897), σ. 316-320

Η ΤΡΙΧΑ

ΚΩΜΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ [σοβαρῶς]

Τὸ ὥρολόγιον τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν θὰ ἐσήμαινε τὴν ἐνδεκάτην, ἐὰν δὲν ἦτο χαλασμένο. Ἡ σελήνη θὰ ἐφώτιζε τὰς ὁδοὺς, ἐὰν μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐκείνης δὲν παρενέβαινον μελανὰ νέφη. Οἱ φανοὶ τῆς πόλεως θὰ ἦσαν ἀνημμένοι, ἐὰν ὁ Καζαμίας δὲν ἔλεγε ψεύματα εἰς τὸν κύριον Δήμαρχον ὅτι θὰ ἔχωμεν σελήνην. Οὕτως θὰ ἐβασίλευεν σιγὴ νεκρικὴ καὶ σκότος βαθύ θὰ ἐπεκάθητο τῶν Ἀθηνῶν, ἐὰν τὸ ὑπόκωφον βῆμα μυστηριώδους ἀνδρός, μελανὰ ἐνδεδυμένου, δὲν διεσκέδαζέ πως τὴν σιγὴν καὶ τὸ σιγᾶρον τοῦ τὸ σκότος. Ὁ ἄγνωστος οὗτος ἐβάδιζε ψηλαφητῆ καὶ δειλῶς ὡσεὶ ὀδεύων πρὸς κρημνόν. Τὸ βῆμά του ἀσταθές καὶ ἀμφίβολον ὠμοίαζε τὸ βῆμα οἰνόφλυγος κινδυνεύοντος ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ κατασυντριβῆ. Καὶ ὅμως ὁ ἀνὴρ αὐτὸς οὔτε οἰνόφλυξ ἦτο οὔτε παραλυτικός, ἀλλ' Ἀθηναῖος φρόνιμος, λαβῶν τὰ προφυλακτικὰ ταῦτα μέτρα κατὰ τῶν ὁδῶν μας, διότι ἐγνώριζεν ὅτι πρὸ πολλοῦ παρῆλθον αἱ παραμοναὶ τῶν δημαρχικῶν ἐκλογῶν. — Ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἄνθρωπος, περιβεβλημένος τὸν σκοτεινὸν τῆς νυκτὸς μανδύαν, ἐπροχώρει ὀλονέν διασχίζων τὴν πλατεῖαν τῆς Ἐλευθερίας. Ἐπροχώρει παρακολουθούμενος κατὰ βῆμα ὑπὸ σκιᾶς, ὅρα τῆς μόνον κατὰ τὴν λάμψιν τοῦ σιγᾶρου τοῦ. Ποῖος ἦτο ὁ ἄγνωστος αὐτὸς καὶ τίς ἦ σκιά ἐκείνη; !! Ἀστυνομικός τις ὑπάλληλος; Βεβαίως ὄχι κατὰ τοιαύτην ὥραν. Ἀφεύκτως λοιπὸν ἢ κακοῦργός τις ἢ λωποδύτης ἢ ἥρωας, ἀψηφῶν τοὺς δύο πρώτους, ὅστις ἐπροχώρει πάντοτε, τίς οἶδε ποῖας σκέψεις ἀκολουθῶν καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς ἐπιμόνου ἐκείνης σκιᾶς. Τέλος φθάνει πρὸ πυργίσκου τινός, εὐρισκομένου ἐπὶ ἀνωλύμου στενωποῦ σκοτεινοτέρας τοῦ σκότους καὶ μυστηριωδεστέρας τῆς σιγῆς. Κροτεῖ τρίς διὰ τῶν χειρῶν. Ἀκούεται τριγμὸς παραθύρου. Τὸ παράθυρον ἀνοίγεται, καὶ φωνὴ μόλις ἀκουομένη ἐρωτᾷ — Τίς; — Ἐγώ. — Γεώο-

γιε ; — Ναί. — 'Ανάμεινον. Ἡ φωνὴ ἐσβέσθη. Τὸ παράθυρον ἐκλείσθη. Καὶ ὁ ἄγνωστος γονυπετήσας ἠὺχαρίσθησε τὸν Θεόν, διότι διήλθε ὀλόκληρον Ἀθηναϊκὴν πλατείαν ὑγείης καὶ ἐνδεδυμένος . . . ἀφοῦ δὲν τὸν ἔγδυσαν. Μετ' ὀλίγον ἀνοίγεται ἡ θύρα πρὸς ἣν αὐτὸς βαίνει. Διαβαίνει τὸν οὐδὸν τῆς. Ἀναβαίνει μίαν κλίμακα καὶ ἐμβαίνει εἰς δωμάτιόν τι, ὅπου ἀνεμένετο. Εἰς δὲ τὸ φῶς τῆς λυχνίας ἐφάνη ἡ μορφή τοῦ ἀγνώστου. Ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ἦτο . . . ἡ ἀφεντιά μου. Καὶ ἡ σκιά ἐκείνη . . . ἡ σκιά μου.

Μάλιστα, κύριοι, ἤμην ἐγώ, ὁ ἥρωσ τοῦ μυθιστορήματος, τὸ ὅποιον θ' ἀκούσετε καὶ τὸ ὅποιον δὲν ἔχει παρὰ τέσσαρα πρόσωπα. Τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν εἶμαι ἐγώ· μὲ βλέπετε καὶ εἶναι περιττὴ πᾶσα περιγραφή. Τὸ δεύτερον εἶναι ἡ πυργοδέσποινα, περὶ ἧς δὲν θὰ σᾶς εἶπω πολλὰ ἵνα μὴ τὴν ἐκθέσω, ὡς ἐχέμυθος σεβόμενος τῶν πατέρων μας τὴν συμβουλήν «ὄνομα καὶ μὴ χωριό»· δι' αὐτὸ δὲν σᾶς λέγω τὸ χωριό τῆς, ἀλλὰ μόνον τὸ ὄνομά τῆς. Καλεῖται Ἀλκινόη Νεκταριάδου. Φαντασθῆτέ την ὠραίαν ὅσον δύνασθε, πάντοτε ὁμῶς μὲ μαῦρα μαλλιά. Τὸ τρίτον εἶναι ἡ σύζυγός μου, τὴν περιγραφὴν τῆς ὁποίας ἀφίνω εἰς τὸν πενθερόν μου, διδάσκαλον μὲ τὰ ὅλα του, ὁ ὁποῖος συνιστῶν αὐτὴν πρὸ τοῦ γάμου μας ἔλεξέ μοι τάδε : « Ἡ θυγάτηρ μου, ἀγαπητέ μοι, εἶναι γένουσ θηλυκοῦ . . . » εἶχε δίκαιον. « Ἀριθμοῦ ἑνὸς μόνου εἶναι κάτοχος, τοῦ λαχείου τῶν ἀρχαιοτήτων, τὸν προτιμᾷ δὲ ἀπὸ τὰ ἐθνικὰ λαχεῖα ἐκ προκαταλήψεως, διότι τὰ ἐθνικὰ καὶ τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ τρίβω, μετρῶ κ.τ.λ. σχηματίζουσι τὴν κλητικὴν εἰς ᾧ, ὅπερ συνήθως εἶναι στερητικόν, δι' αὐτὸ μισεῖ καὶ τὸν κανόνα αὐτὸν πλὴν τοῦ πανιερωτάτου, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ, διότι ὁ Δεσπότης ἔχει τὴν δύναμιν ἐκτός τῶν ἄλλων νὰ ἀναβιβάζη καὶ τὸν νόνον του (στενάζων) ὦ δέσποτα !! — πτώσεως ; Ἄ! εἰς τὰς πτώσεις τῆς εἶναι ἀνώμαλος, ἰδίως κατὰ τὰς πλαγίας, ἀπαντᾷται δὲ ἐν πάσει πτώσει, ἀλλὰ πολὺ ἐνδοτικῆ· καὶ κλίσεως . . . μίαν μόνην κλίσιν ἔχει. εἰς τὴν γραμματικὴν, διακρίνεται δὲ εἰς τὴν ἐτοιμολογίαν. « Ἐάν, φίλε μου, » μοῦ λέγει « ἐξετασθῆ ὡς ρῆμα εἶναι διαθέσεως παθητικῆς, καθ' ἣν τὸ ὑποκείμενον δέχεται τὴν ὑπὸ ἄλλου προσώπου προερχομένην ἐνέργειαν, ἥτοι πάσχει. Φωνῆς, λίαν ἐνεργητικῆς χρόνου ; Μὰ . . . εἶναι εἰκοσιπενταετής καὶ συζυγίας, τῆς πρώτης μετὰ τὸν γάμον σας, φρονεῖ δὲ ὅτι αἱ τρεῖς συζυγίαι εἶναι ὀλίγαι, αἱ ἐπιτρεπόμεναι ὑπὸ τοῦ νόμου, βασισθέντος ἐπὶ τῶν τριῶν συζυγιῶν τῆς γραμματικῆς. Αἱ προθέσεις τῆς εἰσὶ

καλαί. Ἄρесьκεται πολὺ εἰς τοὺς συνδέσμους, πρὸ πάντων τοὺς συμπλεκτικοὺς καὶ δι' αὐτὸ ἀγαπᾶ καὶ τὸν μὲν καὶ τὸν δέ. Ἐκ τῶν ὀνομάτων προτιμᾶ τὰ γένους ἀρσενικοῦ ὡς οὐσιαστικά, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ θηλυκὰ εἶναι ἀφηρημένα». Βλέπετε ὅτι τὸ γούστο της εἶναι ἀντίθετον τοῦ ἰδικοῦ μου. Προσθέτει δὲ ὅτι «εἶναι ψιλὴ μὲ ὄξειαν ῥίνα. Ἔχει δασεῖαν κόμην καὶ βαρεῖαν τὴν χεῖρα» Δυστυχῶς λαμβάνω συχνότατα ἀποδείξεις τῆς ἀληθείας αὐτῆς. Ἐξακοιουθεῖ ὅτι «ὄνου ἄζεται Γεωργία καὶ ὑπανδρευομένη σὲ τὸν Γεώργιον θὰ ἔχη τὸ αμακρὸν ὡς ἔχουσα τὸ ἀρσενικὸν δευτερόκλιτον. Γεώργιος — Γεωργία, Μάριος — Μαρία. Ἐκτὸς τούτου, φίλε μου, ὡς ψιλὸς θὰ ἀγαπηθῆς πολὺ, διότι ἡ Γεωργία παροξύνεται. . . . ὅταν τῆς προτείνω κοντὸν σύζυγον καὶ μοῦ ἐδήλωσεν ὅτι ἅμα αὐτῇ ὡς μακρὰ εὐρεθῆ πρὸ βραχέος. . . . . θὰ περισπᾶται. . . . . περὶ τὴν εὐρεσιν ἄλλων ἀνδρῶν, ὅπερ ἄτοπον. Τέλος χαριτολογῶν διδασκαλικῶς ἐπιλέγει περὶ παραγωγῆς: Ἡ ῥίζα πάντοτε τῆς οἰκογενείας εἶναι ἡ γυνή, τῆς ἰδικῆς σου θὰ ᾔηνα: ἡ κόρη μου, σὺ δὲ ἡ κατὰληξις, διότι βεβαίως ὁ σύζυγος εἶναι ἡ κατὰληξις πάσης γυναικός. Λοιπὸν κατὰ τοὺς γραμματικούς κανόνες: Ὅταν τὸ πρόσωπον πράττει τὸ ὑπὸ τῆς ῥίζης ποθούμενον σχηματίζονται τὰ παράγωγα, ἅτινα λέγονται τοῦ πράτοντος. . . . . Ἦγουν θὰ ᾔησαι τὸ ποιητικὸν αἴτιον τοῦ ὁποίου ἡ ἐνέργεια ἐπιφέρει ἀλλοίωσίν τινα. . . . . τουτέστι τὸν ἀναδιπλασιασμόν. ὃν ἀπαιτεῖ πάντοτε ὁ παρακείμενος. . . . . σύζυγος: τὸν ἀναδιπλασιασμόν τῆς συζύγου, ὅστις συντελεῖ εἰς τὸν πολλαπλασιασμόν τῶν μειλῶν τῆς οἰκογενείας. . . . . δηλαδή ἐὰν συλλάβῃ. . . . . τουτέστιν ὅταν γίνῃ συλλαβικὴ αὔξησις, ὅτε ἡ γυνή εἶναι δυϊκοῦ ἀριθμοῦ, θὰ ἔχη παράγωγα σημαίνοντα τὸ πρόσωπον. Ἐζήτησα εὐκρινέστερον τὸν τρόπον τῆς παραγωγῆς, ἀλλ' ἀπῆλθε γελῶν καὶ λέγων μοι ὅτι «τὰ εὐκόλως ἐννοοούμενα παραλείπονται.»

Ἐγνωρίσατε λοιπὸν καὶ τὴν γραμματικοτραφῆ γυναῖκα μου. Εἶναι διδασκαλικωτέρα τοῦ πατρός της. Ἄγνωστος δὲ διὰ τίνος λογικῆς καὶ αὐτῇ ἀναμιγνύει παραδόξως πως παντοῦ τὴν γραμματικὴν. Δέχεται ἐπὶ παραδείγματι ὅτι δὲν ἔχει πνεῦμα, μόνον διότι ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου τὸ ὄνομά της: ὅτι ἐπειδὴ ἔχει τὴν λήγουσάν της μακρὰν ἢ προπαραλήγουσά της δὲν τονίζεται, καὶ ἂν εὐρεθῆ μουσικός τις νὰ τὴν τονίσῃ, κατ' ἀνάγκην πρέπει κακὸν χρόνον ν' ἀγῆ. . . . ἡ γυναῖκά μου. Τρώγει τὸ νόσον πα-

στοὺς συχνότατα ἵνα μὴ πάθῃ ἀτονίαν. Ἐκτὸς αὐτῶν εἶναι ἱκανὴ νὰ μοῦ τῆς βρέξῃ ἐὰν τῆς πῶ πῶς ἔχω φαγωμένα καὶ ὄχι πέφαγα ἢ ἐδήδοκα, ἢ ὅτι ἔχω πιεῖ καὶ ὄχι πέποκα. Τοιαύτην λοιπὸν σύζυγον φεύγων εὐρέθην εἰς τῆς Ἀλκινόης, ἣτις ἔχει καὶ μικρὸν δωδεκαετῆ ὑπηρέτην Ἄγγελον καλούμενον, ὅστις εἶναι τὸ τέταρτον πρόσωπον τῆς διηγήσεώς μου. Εἰσῆλθον, ὡς ἔλεγον ἐν τῷ δωματίῳ τῆς. Ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθὲν μου καί. . . . .

Ἐφθασα καὶ ἐγὼ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς διηγήσεως, τὸ ὁποῖον οἱ πλεῖστοι μυθιστοριογράφοι περιέγραψαν μὲ δύο σειρὰς ἀπὸ τελείας. ὁ δὲ Οὐγκὼ ἔθεσεν ἄγγελον πρὸ τῆς θύρας μειδιῶντα καὶ φέροντα τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη. Καὶ ἐγὼ λοιπὸν ἔθεσα τὸν Ἄγγελον . . . . . τὸν ὑπηρέτην τῆς, ἔξωθεν τῆς θύρας, φέροντα τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη συχνότατα, διότι ἔτρωγε πᾶσα τέμπο καὶ κατέγινα μετὰ τῆς Ἀλκινόης εἰς τὴν συγγραφὴν τῶν τελειῶν, τὰς ὁποίας ἀφοῦ ἐθέσαμεν εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τῆς ἱστορίας μας, ἐχωρίσθημεν. Μετὰ πέντε λεπτὰ ἤμην ἀπέναντι τῆς συζύγου μου. Ἐπὶ τῆς τραπέζης εἶδον ἓνα καλάμι ἰνδικόν, ἀπὸ μπαστοῦνι θραυσθὲν ἐπὶ τῆς ῥάχεώς μου. Εφοβήθην. — Ποῦ ἦσουν, μοῦ λέγει τέτοια ὦρα. Εἶναι τρεῖς. — Ὅχι, τῆς ἀπαντῶ, εἶναι μία· λέγουσα ὅτι εἶναι τρεῖς κάμνεις χρονικὴν ἀΰξησιν. — Ἐστω ἀλλ' αὐτὸ τί εἶναι στὸ μάγουλό σου; Καὶ ἐγὼ — Μά... μου... Ἄ! εἶναι καλὲ ποῦ χτύπησα στὴν πόρτα χθὲς τὸ βράδυ καί... — Στὴ πόρτα; Καλά, ἀλλ' αὐταῖς τῆς πούδραις, ποῦ κτύπησες καὶ τῆς κόλλησες στὸ ροῦχό σου; — Ἄ! αὐταῖς εἶναι... νά, ποῦ... εἶναι... ποῦ... — Ποῦ;... — Νά, ἐπῆγα στὸν μπαρμπέρη, ἀδερφέ, καὶ θὰ μὲ λέρωσε, δὲν βλέπεις ποῦ εἶμαι φρεσ·οξουρισμένος!! Καὶ μ' ἐπλησίαζεν ὀλονέν, καὶ μὲ ἐξήταζεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἦρχισα νὰ τρέμω, βλέπων τὸ καλάμι ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ διανοούμενος ὅτι ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ἀποδεικτικόν τι τῆς ἐνοχῆς μου, ὅτε εὐρίσκει ἐπὶ τοῦ ὤμου μου μαύρην τρίχα. Ἡ σύζυγός μου εἶναι ξανθή. Ἐσκέφθην τὴν γραμματικὴν, μήπως δι' αὐτῆς τῆς ἀποσπάσω τὴν προσοχὴν καὶ— Ἡ θρίξ, τῆς λέγω, εἶναι γένους θηλυκοῦ... — Τὴν βλέπω, μοῦ ἀπαντᾷ, διότι εἶναι μακρά. ἀλλὰ τίος θηλυκοῦ εἶναι; εἶπέ μου ἀμέσως, ποῦ κάθεται; θέλω τὸν τοπικὸν προσδιορισμόν! Καὶ ἔβλεπε τὸ καλάμι ἀγρίως. Μὲ περιέχυσε ψυχρὸς ἰδρῶς. Αὐτὴ δὲ ἀφρίζουσα ἐξ ὀργῆς ἐφώναζεν ὅτι αὐτὴ εἶναι ἀνώμαλος συζυγία, ἣτις γίνεταί διὰ τῆς μεταθέσεώς μου εἰς ξένον ἔδαφος, τοῦ ὁποίου ἡ μετοχὴ εἶναι κατηγορηματικὴ καὶ γίνεται αἰτία νὰ πάσχῃ ἡ ἰδική της ἐκθλιψίαν... συζύγου καὶ ἡ κρᾶσις τῆς δὲν ἐπιτρέπει τοιαύτας ἀνωμαλίας. Τέλος τῆ ὑπέμνησα

ὅτι τὸ ἀνδρόγυνον εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ ἀνὴρ καὶ γυνή καὶ ὅτι κατὰ τὸν κανόνα ἐνίοτε τὰ σύνθετα χωρίζονται εἰς τὰ συνθετικά των. Ἄλλ' αὐτὴ (σοβαρῶς) μετὰ τρεμούσης χειρὸς καὶ παλλούσης καρδίας λαμβάνει τὸν κάλαμον... ἀπὸ τὸ τραπέζι... ἵνα μοῦ ἐκφράση..... τὴν πρὸς τὸν κανόνα αὐτὸν ἀποστροφὴν της.

Τὸ ὠρολόγιον τῆς Πλατείας Ψυρρῆ ἐκτύπησε μίαν ὥραν καὶ ἡ γυναῖκά μου δύο μπαστουναῖς ἐπὶ τῆς ράχεώς μου, αἵτινες μὲ ἐδάξαν νὰ ἐκλέγω ἄλλοτε γυναῖκας μὲ μαλλιά χρώματος τῶν μαλλιῶν τῆς συζύγου μου.

I. ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

